

Aslında şimdiye kadar hiç tanımadığım, içinden geçmediğim, kahvelerinde bir bardak çay bile içmediğim o ilin kasabasını beynimde ulaşılmaz bir diyar, benim kutsal mabedim yapan duygu birikimi o kitabın içinde saklıydı. Yeni okumuştum eski, yıpranmış sayfalarına okyanusları sığdıran o kitabı. Şeyh Bedrettin'in varidatı ve üstüne Nazımın Şeyh Bedrettin Destanı... Destanın her satırı ezberimde, yolda belde, yatarken, yürürken dilimin ucunda hep o destanın dizeleri... Kitabın her sözcüğü, her satırı nakış nakış işledikçe beynime, destanın her satırı dalga dalga geçtikçe gözümün önünden, olayın geçtiği, hiç görmediğim, hakkında adından başka hiçbir şey bilmediğim, hiç görmediğim o il ve kasaba bir tutku olup çıkmıştı... İl kasabayı güzelleştiriyordu, kasaba ili ulaşılmaz kılıyordu...

Sadede gelelim: Mensubu bulunduğum örgütün şefleri kendi kişisel çıkmazlarına ideolojik gerekçeler bulmuş, yine parçalanmıştık. O kişisel açmazlara yüklenen ideolojik gerekçeleri epey bir zaman sonra öğrenmişim de utançtan yüzüm kızarmıştı... Demek her şey, insan hayatı, ideallerimiz, gecesini gündüzüne kattığımız, yokluklarını, yoksunluklarını, işkencelerini, cezaevlerini umursamadığımız hayat böylesine umursanmayabiliyormuş... Ne yapalım, canları sağ olsun. Bizim de bir aferin, bir rütbe beklentimiz yoktu ki zaten... Oysa bir müminin tanrıya inancı kadar kesin inanmıştık bu her yanı kan-irin bağlamış iğrenç düzenin üstesinden geleceğimize... Bizler bu kutsal mücadelenin can suyu, ateşten yaşamın serin damlalarıydık. Neferleri ve önderleriyle bir atomduk ve kimse bizi parçalayıp bölemezdi... Bilim dünyasının yüzlerce yıldır "bölünmez ve parçalanmaz" dokunulmazlığa büründürdükleri atomu parçalayıp bölmeleriyle bizim atom yapımızın da bölünüp parçalanabileceğini, her ağacın kurdunun içinde olacağını anlamamız geç oldu!... Dünya devrimci deneyimi devrimcilere "uyanık olun, dikkatli olun" dediyse de, bizim şeflerimize karşı "uyanık, dikkatli" olmak ne haddimizeydi... Kısa keselim: ilk cezaevi deneyimim ilk hayal kırıklığım oldu: Olamazdı, bizim şefimiz bu davranışların insanı olamazdı, devrimciler hayatın her alanında örnek insanlardı... Şeflerimiz, yarınlara inancımızın, ideolojimizin köşe taşlarıydı, böyle bordan boktan gerekçelerle mücadeleyi zaafa uğratacak, bölüp parçalayacak kişilikler olamazdı ve yöneticilerimize toz kondurmazdık. Biz neferler yanlış yapabilirdik, şeflerimiz asla... Bizim fetişimizdi ve fetişleştirdiğimiz bir şefe karşı çıkmamanın bedelini elbette biliyordum... Ya ideallerimiz, mutlu insanlar dünyasına adım atmak için çıkılan uzun ve meşakkatli yolculukların bedeli... Ya da boyun eğip susman... Hangisi... Rest... Peki... Sizi örgütten atıyorum... Peki... Suçlamalar, akıl almaz ithamlar, küçük düşürülmeler... Dedim ya, boyun eğ, görmezlikten gel ve sus, ya da karşı çık, bedelini öde... Oysa hayat acımasızdı, gerçeği gözünüzün içine sokardı... Lanet olası hayat, bir avuç umudumuza da göz dikti... Ve örgütten atıldık...

Tığı teber şahı merdan kalakaldık ortada ya, olsun biz devrimciydik ve yaratırdık, tesadüflere bile ihtiyacımız vardı. Gün oldu o tesadüf ayağımın dibine düştü... İçinde bulunulan koşullar gereği her arkadaşımız kendi çalışma bölgesini seçecekti. Hiçbirimizin diğerine bir çay parası verecek olanağımız yok, herkes kendi olanağını yaratacak...

Şeyh Bedrettin savaşçılarının Osmanlıya isyan bayrağı açtığı o kent, o kasaba... Orada olmalıydım. İşte, tesadüfün işaret ettiği kişiyle ilk karşılaşma... Kapatılan bir turistik tesisin restoranı, önceden hazırlanmış Çerkez tavuğu, dikdörtgen masanın her yarım metresine

dizilmiş yetmişlik rakılar... Arkadaşlarım hızlı birer kent apaşları... Hepsi deri ceketli, hepsinin altında bir motosiklet... Rüzgâr gibi bir hızda varıyoruz restorana... Garson Çerkez tavuklarını servis ediyor... Rakılar dolduruluyor, hadi şerefe... İyi de ben alkol kullanmam ki... İkınıp sıkılıyorum... Herkesin elinde rakı kadehi, benim kadeh kaldırmamı bekliyorlar... “Özür dilerim, ben alkol kullanmıyorum”...Herkeste bir şaşkınlık, herkes birbirinin gözüne bakıyor... O an’ı daha sonraki yıllarda oradaki bir arkadaş şöyle anlatacaktı...”Hepimiz bir tuhaf olduk, delikanlılar rakı içerdi, delikanlılığın raconuydu bu. Devrimciler de delikanlı adamlardı ve rakı içerlerdi... Bu daha çocuk dedik, bize ayak uyduramaz”... Gerçekten onların yanında çocuk denecek yaştaydım.

Kasabayı tanımaya çalışıyorum. Küçük, şirin, irili ufaklı tepelerin eteğinde kurulmuş bir yerleşim yeri... Bir tren istasyonunun dışında ilgi çekici başka bir yeri yok. Akşam olup karanlık basınca istasyonun sarı, ölgün ışıkları etrafa kasvetli bir hava veriyor... Tren vagonlarının arasında başıboş köpekler birbirini kovalıyor, kesik kesik ulumalara uzaktan gelen köpek sesleri eşlik ediyor.

Torlak Kemale kasteden Osmanlı askerlerini bu trenin şu çirkin vagonları mı taşıdı acaba... Vagonların arasında havlayan köpek ulumalarına karşılık veren uzaktaki köpek ulumaları Torlak Kemal’in haberleşme aracı mıydı, yaklaşan tehlikeyi haber veriyor olmasınları... İki ayaklısından nefret ettiğim köpeklerin dört ayaklılarına karşı sempatinin nedeni galiba buydu.

O kasabadaki öğretmen okulunda faşist saldırılara karşı devrimci öğrencilerin tek dayanakları... Motosikletli asiler... Gidiş gelişlerim sıklaştı, onların gözünde “delikanlılığa dair” imajım düzeliyor... İyi de devrimci mücadeleyle kent apaşlığını birbirine karıştıran bu kişilerle nasıl başa çıkarım, bunları nasıl düzene koyarım... İçinden çıkamadığım bir muamma... Ben sendikalar diyorum, fabrikalar diyorum, işçi sınıfı diyorum, demokratik kitle örgütleri diyorum, onlar gözüme bakıyor. İyi de onlar için bu işte heyecan yok ki... Benim söylediklerimin içinde onların beklentisinin zerresi yok. Yaklaşımlarımızı biliyoruz artık, doğrudan karşı çıkamıyorlar... Yine de bir umut... İçlerinden önderleri konumunda olan birisi onların hislerine tercüman oluyor, konuşmamın ortasında umutsuz bir gayretle yörenin şivesine uygun “gaadeşlik” deyip sözümü kesiyor... Eh, ısrarlı çabalarım yavaş yavaş meyvesini veriyor... Kentin caddesi faşistlerce işgal edilmiş, sıradan insanlara saldırıyorlar, vuruyorlar, bıçaklıyorlar... Faşist olmayan hiç kimse o caddeden geçemiyor... Şehrin neresinde hangi faşist kuruluş, hangi ABD ya da İsrail temsilciliği varsa bilgi toplayın, şu gün geleceğim, herkes hazır olsun”. Gününde oradayım: Bilgiler toplanmış, iş başına... Hepsinin gözleri ışıltılı... “Nasıl da önemli adamlar olduklarına dair” kendilerine duydukları güvenin saygısıyla yürüyüşleri değişiyor, omuzları kabarıyor... Faşistler püskürtüldü, her biri o şehrin kadim bir kahramanı, şehrin kalabalığında uzaktan seçilen bir heykel... “Vay bee, biz neymişiz be abi”... Oysa yapılacak iş bundan ibaret değil ki... Asıl iş sadece o şehirde değil, o bölgeyi içine alan şu kadar kente, bu kadar kasabaya yayılmış irili ufaklı fabrikalara girip orada işçi örgütlenmesini sağlamak, sendikalarda etkin olmak... Asıl mesele bu... Nasıl da çoğalıyoruz, her gün iç açıcı haberler... Örgütsüz olan ya da diğer sol grupların etkin olduğu şu fabrika, bu sendika, filan demokratik kitle örgütlerinde birer birer etkinlik sağlanıyor, faşistlerin işgal ettiği kentlerdeki, kasabalardaki etkinlikleri ısrarcı, inatçı bir mücadele ile birer birer kırılıyor... Üs olarak seçilen o küçük kasabadaki birkaç “ihtiyar delikanlının” devrimci harekete katılmasıyla bütün bölgede alga dalga çoğalıyoruz, o bölgenin tamamında biz varız... Aman tanrım, henüz bir yıllık sürede böyle komplike, başarılması hayal bile edilemeyecek kadar yaygın bir örgütlenme... Bu işi bizim dışımızda kimsenin başaramayacağına ilişkin katıksız ve haklı bir inanç... Buradaki deney ve tecrübeleri diğer bölgelerdeki yoldaşlarımla paylaşacağım, hedef tüm Türkiye... Mutlu ve aydınlık yarınlar, gülen

Damlalar

İdris Köylü tarafından yazıldı
Pazar, 25 Kasım 2018 19:54 -

yüzler, tok karınlar, herkesin işi aşı olan, sokaklarında bir tek dilencinin olmadığı, tek bir kişinin bile çaresiz kalmadığı bir ülke... Zorluğunun farkındayım, asla İmkânsız değil... Sonrası 12 Eylül faşizmi... İnsana dair, geleceğe dair ne varsa hepsinin silinip süpürülmesi...

Yorgunluktan bitkin düşüp de bir iki saat kestirmeye zaman bulabildiğim uyku diliminde düşlerimin misafiri Şeyh Bedrettin ve varidatı, Nazımın Şeyh Bedrettin destanında geçen Börklüce Mustafa, Torlak Kemal... Torlak Kemalın Osmanlı ordularıyla giriştiği ve öldürüldüğü Torlak mevkii...

“Beni torlak mevkiine götürür müsün”?

“Atla” diyor, motosiklet on dakika sonra asfaltın kenarında duruyor, arkadaşım eliyle “şu gördüğün ormanlık alan” diyor. Benimle gelmek istiyor, “teşekkür ederim, yalnız gideceğim”...

Çalı, çırpı, çeşitli türlerden orman ağaçları... İki gün önce epeyce yağmur yağmasına karşın çamur yok. Hava güneşli ve sıcak... Sık ağaçların altından geçmek için yolumu kapayan gür bir meşe ağacının dalını öte itiyorum, ansızın üstüme yağmur damlaları boşalıyor, serinliyorum, yüzüme bir gülümseme yayılıyor... Bu sıcak havada buharlaşmadan yaprakların arasında kendini koruyan bu damlalar Torlak Kemalın serinliği, çağların ötesinden birikip gelen “Şeyh Bedrettinin bereketi” diyorum...